

ANNESİZLİK BÜYÜTÜR MÜŞ İNSANI

Her şey olabildiğince hızlı ilerliyordu o vakit. İlkbahar erken bitiyordu, sonbahar geç. Yaz gelsin diye dua eden insanlar vardı, hep kış olmasını isteyen bir de ben. Bodrum'du çünkü burası, kışın terk edilmiş bir köy, yazın ise kalabalıklar vadisi. Babam da pek sevmezdi yazları, insanlar yormuştu onu, her halinden belliydi. Pek kimseyle de konuşmazdı ki. Susmayı sevenlerdendik, gözlerimiz anlatırdı her şeyi. Bir de ineği vardı babamın, çok fazla bağırmazdı, hafif bir müzik açardı ona önüne de bir yonca yeterdi. İnsan gibiydi anlardı her şeyi. Gerçi daha anlayışlı oldukları konusundaydı fikrim. İnsanlardan uzaktaydı evimiz. Babaannemin verdiği bir soba vardı, küçüktü zaten ev sınısıcak oluveriyordu. Sabah altı dedin mi horozumuz öterdi. Pek dört duvarı sevmezdi babam ondan dolayı evin her yerinde olabildiğince camlar vardı. Kahvaltımızı ederdik öyle sessizce. Gitmek istemezdim okula, lakin öyle tatlı, öyle güler yüzlü bir öğretmenimiz vardı ki sırf onu görmek için bile yirmi tane farklı insanların içine girebilirdim. Çok konuşmazdım, sevmezdim de çok konuşmayı. Öğretmenim babamı bile çağırmişti okula bir doktora görünün diye, yani öyle dedi babamın anlattığına göre. Aslında çok kızmıştım ona o zaman, susmakta mıydı sorun, o kadar boş konuşan, kelimeleri bir araya getiremeyen o kadar insan varken, benim susmam mı hastalık olmuştu? Bilmiyorum, sonra o da anlaşmaya başladı benimle, susarak.

Babamla konuşmaktan ziyade onun anlatması hoşuma gitmiştir her zaman. Pazar günüydü, kahvaltı camın kenarında hazırdı. Babam yoktu ortalarda, tahmin ettiğim gibi olmalıydı. Kahvaltımı yaptım, iki kahve alıp tahta barakaya gittim. Düzenlidir babam, alfabetik sıraya göre düzenlenmiş onlarca kitap ortada bir masa ve iki sandalye. Anladım ki babam konuşmak istiyordu. Yanına yaklaşıp ürkütmeden:

-Babacığım,dedim.

Kahveleri görmüştü, söylememe gerek olduğunu düşünmedim. Çünkü bu bizim babamla aramızda bir sırdı. Pazar, saat altı buçuksa, babam gömmüşse gözlerini kitaplara kahve kokusu sarmışsa etrafı, konuşmanın vakti gelmiş demektir.

-En son nerede kalmıştık babacığım?

-İstersen şiir okumayabiliriz. O zaman bugün günlerden Attila İlhan olsun,ne dersin ?

- Olsun babacığım.

Kim üzümüştü yine benim babamı, kim aklına gelip yıkmıştı onu? Ne zaman Attila İlhan'dan şiirler okusak, odada sessizce ağlardı. Yanına gidip sorduğumda, gıdıklamaya başlardı beni.

Aslında gıdıklanmazdım, o gülsün ağlamasın isterdim. Erkekler ağlamaz derdim sonra babam, kızardı.

-Erkekler de ağlar kızım. Sadece güçlü görünmeye çalışırlar. Alışagelmiş bilgileri sorgulamadan kabul etme, dedi.

BENCE MALUMDUR

Dikenin kalbime battığı bir sonbahar günüdür
Sen elini bulutların içinde gezdirirsin
Bulutlar senin gözlerinin üstünde yürürler
İçini kurtlar kemirir
Bence malumdur
Buğulanmış camların arkasında masmavi yüzün
Senin ateşler içinde olduğun
Bence malumdur
Ellerin muhakkak çocuk elleridir
Hep kimsenin bilmediği türküler düşünürse
Onlar neden daima okul türküleridir
Süleymancık'tan bahseder
Kara toprakta açık yeşil bir yıldız gibi akıp giden
Süleymancık'tan
Ve karınca yuvalarından bahseder
Işıksız kömürsüz karınca yuvalarından
Gökyüzünde
Kıpkızıl bir hilalin kaydığını görürsün
Sen ansızın gökyüzünde görünürsün
Sözlerinin gözlerinin rengi
Bence malumdur
Elinde değildir akşam serinliğinde üşürsün
Eylülden itibaren geceler hazindir uzundur
Sokaklar yorulur uykuya varıp gelirler
Sokakların üstüne bulutlar gelirler
Bulutların üstüne yıldızların gözleri gelir
Bir yıldız bir yıldızın ardınca gider
Yıldızların kayboldukları yer

Bence malumdur
Karanlıkta bir şeyler kopar dağılır
Uzaktan yabancı sesler duyulur
Sen elini bulutların içinde gezdirirsin
Elin hayallerimi dağıtır
Bilirsin
Sen elini bulutların içinde gezdirirsin

Attila İLHAN

-Neden bu şiir baba?

- Düşünmeyi seven sensin kızım, düşün.

- Eee! Baba sen de seversin düşünmeyi niye bana bıraktın ki şimdi ?

-Ben düşündüm kızım oldukça fazla düşündüm.

Düşündürmeyi severdi babam lakin bana anlatmadığı o kadar şey vardı ki mesela annem. Ben annemi sadece fotoğraflarda görmüştüm o kadar tanıyordum annemi. Soramıyordum da babama. Anlatmadığı için bir bildiği vardır diye düşünüyordum bekliyordum hep bir gün anlatır diye. Babam öğretmişti çünkü bana beklemeyi susmayı, zamanı.

Küçüktüm zamanı geldiğinde her şeyi öğrenecektim ne de olsa. Ama artık sıkılmışım. Bu kadar boşluk, benim annesizliğim. Bunları düşündüğüme göre öğrenmenin vakti gelmişti.

-Babacığım annem de şiir sever miydi?

Bir sessizlik aldı çehresini yine sustu. Bir ömür sustu sanki. Gözleri ışıldadı. Öyle bakıyordu ki gözlerime şiir gibi, bilmem kaç kelime savaşıyordu beyinde. Başlayacak gibi oluyordu yutkunuyordu. Mavi gözleri doldu, bir damla yaş aktı sol gözünden.

-Ağlama baba lütfen ağlama! Hatırlıyor musun? Bana sağ gözden akan yaş mutluluktan, sol gözden akan yaş acıdan akar diye bir şiir okumuştun. Senin bu acın ne baba? Anlatırsan eğer bana, biraz da ben alırsam acını, hafiflersin. Ben dayanamıyorum, o mavi gözlerinden akan yaşlara, sessizce ağlamalarına. Dayanamıyorum baba dayanamıyorum. Sana hiç kızmadım, annemi hiç anlatmadın bana ve ben hep fotoğraflardan sevdim annemi. Okula anneleriyle gelen arkadaşlarıma bakıp ben sen yokken ağladım baba. Merak etme kimse görmedi. Sadece senin yanında ağlıyorum ben. Sabah balık tutmaya gitmiştik ya hani seninle, küçüktüm, düşmüştüm, ağlamıştım. Benim canım yanmadı baba, ben annemi özlemiştim. Sen her zaman ortalıktan kaybolduğunda anneme gittiğini düşünürdüm, gelince sana sıkı sıkı sarılırdım,

kokusunu getirirdin diye düşünürdüm hep ama hep sen kokardın. Ben büyüdüm baba büyüdüm.

Tüm sustuklarımı kusmuştum babama ve öylece duruyordu karşımda tepki vermeden. Bozuyordu suskunluğunu. Artık anlatmalıydı her şeyi çünkü ben büyümüştüm. Zaman bekletiyordu içimdeki annesizliğimi. Babamın içinden geçen, aklından geçen nelerdi bilmek istiyordum artık.

-Büyümüşsün, bunları söyleyebildiğine göre büyümüşsün kızım.

-Anlat o zaman baba anlat. Annem nerede?

-Annen şiir kızım, senin annen şiir.

-Biraz daha açık olur musun baba?

-Annenle burada tanıştık kızım. Annen de şiiri çok severdi. Gelirdi , okurdu ve giderdi . Şiirle sevdik biz birbirimizi. Evlendik ve sen geldin dünyaya. En güzel sendin bizim için, en gerçek. Hani balık tutmaya giderken bir yol var ya toprak, senin çamura batmamak için kucağında geldiğin o yol, işte annen o yolda kayboldu.

-Öldü mü baba, öldü mü annem?

-Evet kızım.

-Niye anlatmadın bana, niye susmuştu bu zamana kadar, mezarına çiçekler bırakmama niye izin vermemişti?

Devam etti konuşmaya:

-Annenin mezarı deniz kızım.

-Nasıl yani baba?

-Annen çok severdi denizi, gezmeyi. Deniz kenarında şiir okumayı.

Babam bunları anlatmaya başladıkça bana annemi anlattıkça heyecanlanıyordum. Neden bunca zaman susmuştu? Beni annemin yokluğuna mahkûm etmişti. Onu da anlatması gerekiyordu. Onu tanımam gerekiyordu. Anneme muhtaç olduğum günler geldi aklıma. Babamı dinlemeye devam ettim:

-Annen sen doğduktan sonra ailesini kaybetti. Bunalıma girdi. Kendini uzun süre toparlayamadı. Sana karşı ilgisiz davranmaya, benden uzaklaşmaya başladı. O eski güzel

günlerimiz gitti yerine zor günler geldi. Annen geceleri uyuyamaz hale geldi. Hep deniz kenarına gidip uzaklara dalmaya başladı. Onu hep tek yakalıyordum geceleri deniz kenarında. Aklımın ucundan geçmezdi o uçurumdan kendini atacağını. Annen hayat doluydu. Bir gece yarısı uyuyakalmıştım. Annen yoktu yanımda. Şimdi olduğu gibi sen ve ben vardık bu evde. Sabah uyandığımda deniz kenarına gittim. Annen canına mı kıydı, uçurumdan mı düştü bilmiyorum. Sen olmasaydın bu kadar güçlü olabilir miydim bunu da bilmiyorum. Artık büyüdün. Bunları anlayacak yaştasın. Seni her zaman güçlü görmek istiyorum. Biz ikimiz annenin ardından her zaman şiirler okuyarak bu evde yaşayacağız. Mutlu olacağız. Annen de bunu isterdi bizden.

Babam konuştuğunda boğazım düğümleniyor, konuşamıyordum. Annem neler yaşamıştı? Neden babam sadece bu kadarını anlatıyordu? Sustum. Konuşmak gelmedi içimden. On altı yaşında bunları kaldıracığımı sanıyordum. Nedendir bilinmez sessizlikte yok olmak istiyordum artık. Kalbim içime sığmıyordu. Parçalamak istiyordum kendimi. Yaşama sevinci veren babama öfke mi duymaya başlamıştım? Bilmiyorum, bilmiyorum.

O konuşmanın ardından babamla bir daha konuşmadım. Annemin kendini sulara bıraktığı yere gider oldum her gün. Tek kalmak istiyordum. Tek kalmayı seviyordum. Zaten bu ıssız yerde de yanıma gelen arkadaşım yoktu.

Okulu dönüşü bir gün deniz kenarına gitmek istemişim gene. Babam evde bana yoldaşlık etmesi için küçük bir köpek getirmişti. Kendisiyle konuşmadıklarımı bu köpeğe anlatmamı istiyordu gibiydi. Deniz kenarından döndükten sonra babamın istediğini yapmaya karar verdim. Bu küçük köpeği biraz dertlerimle sıkacaktım. Her zaman ki gibi kahve yapıp elime şiir kitabımı aldım. Şiir okumak, ağlamak istiyordum. Bu kez konuşmak sadece çok konuşmak istiyordum. Beni dinleyen ama derdime çare olamayan tek arkadaşım bu köpek vardı yanımda:

-Ah köpekçik! Keşke ben de senin gibi olsam. Bir derdim olduğunda haykırsam konuşsam susmasam. Annem olsaydı keşke yanımda. Anlatsaydım ona bugün okulda neler yaşadığımı. Bir çocuk sevip nasıl acı çektiğimi. Ödevimi yapmadığım zaman nasıl azar yediğimi hocadan. Beni birileri kırdığı zaman omzunda ağlasaydım annemin. Birlikte yürüyüşe çıksaydık. Üniversiteye gideceğim vakit benden ayrılacağı için ağladığımı görseydim. Beni neden yalnız bıraktın diye ona söylenseydim. Babamla günlerdir konuşmadığım için kızsaydı bana. Ah köpekçik! Annesizliği hiç tatmasaydım keşke. Nasıl bir duygu olduğunu bilmeseydim.

Dilimden çıkarken her cümle babamın da kulağına gidiyordu. Kapının eşiğine oturmuş beni ağlarken izliyordu. Onu gördüğüm an sustum. Baba bugün bir şeyi daha anlamıştı. Ben neden bu kadar suskundum. Bunu anlamıştı. Bana doğru yürüyerek:

-Kızım! Seni ne sıkıntılar içinde bırakmışım. Şiirler aleminde suskunluklarda boğmuşum. Beni affet, dedi.

-Senin bir suçun yok baba.

-Sana daha önce anlattıydim. Annenden bahsetmeliydim her zaman.

-Sana kızgın değilim baba. Sadece kırgınlığım anneme.

-Annene kızma kızım. O sana istediklerini yaşatamadı, yanında olamadı ama her zaman bir melek gibi emin ol ki seni seyrediyor. Pazarları mesela şiir sohbetimizde yanımıza geliyor.

-Baba ben artık üzölmek istemiyorum, susmak istemiyorum.

-Kızım bundan sonra her zaman seni dinleyeceğim. Anladım ki kendi suskunluğumda seni de suskunluğa alıştırdım. Her zaman konuşacağız. Gönlünden geçenleri dile getirmeni istiyorum. Yalnız olmadığını bilmeni istiyorum.

-Yalnız değilim baba. Sen varsın yanımda.

Babamla o günden sonra eskisi gibi olduk. Annemi de aramızda yaşatarak üç kişilik bir dünya kurduk. Okul dönüşlerinde babamla birlikte deniz kenarına anneme çiçekler vermeye gittik. Pazarları okuduğumuz şiirlerin sayısını çoğalttık. Annemi yalnız bıraktığını düşünüyordu babam. Annem gibi benim de gideceğimden korkuyor gibiydi. Geceleri odama gelip arada sırada uyuduğumu kontrol bile ediyordu. Annem gitti ama ben yalnız bırakmayacağım baba dediğimi duyduktan sonra içi rahatladı.

Annemi bulamadan yine kaybetmişim ama artık susmak için değil içimizden geçenleri konuşup çok şey anlatma derdindeydik babamla. Sıkı sıkı sarıldık. Denize çiçekler attık. Çiçekleri severmiş annem, ondandır belki de adımın Açelya olması. Babamın anneme yazdığı şiirleri topladık. Deniz Kokulum adlı şiir kitabında beklemekte. Sadece ben ve babam biliyoruz. Bir de şiirleri kitap haline getirmemizde yardımcı olan öğretmenim biliyor. Öğretmenim şimdi üvey annem. O da bizimle balık tutmaya geliyor şimdi. Annemi bana hatırlatan her güne mutluluklar katarak uyanıyorum. Biliyorum ki biz umudumuzu yitirdiğimizde sevdiklerimizi gerçekten o zaman kaybederiz. Annem benim gülen gözlerimde, hayat dolu gülümsememde. Bir de şiirlerimde.